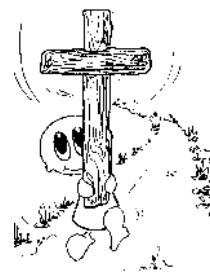

Vasárnapi híresztelő

RÁKOSCSABA FŐPLÉBÁNIA HETILAPJA 2017. január 22-29.

FŐPLÉBÁNIÁNK HIRDETÉSEI

(Évközi 3. vasárnap)

1./ Szerda Szent Pál apostol megtérésének ünnepe, csütörtök Szent Timóteus és Titusz püspökök, szombat pedig Aquinói Szent Tamás pap emléknapja lesz.

2./ Kérjük, írássatok szentmiséket az újév köz-, vásár- és ünnepnapjaira is. (Offera!)

MISEINTENCIÓK

Szombat 18 h Zs Élő Regina édesanya (81. születésnap)	É
<u>ÉVKÖZI 3. VASÁRNAP: január 22.</u>	
8 h G	É
9 h Zs	É
10 h G Ad int. ord.	É
<u>Kedd 18 h</u>	CS
<u>Szerda 7 h</u> Élő és +családtagok	CS
<u>Csütörtök 18 h</u>	CS
<u>Péntek 7 h</u>	CS
<u>Szombat 18 h G</u>	É
<u>ÉVKÖZI 4. VASÁRNAP: január 29.</u>	
8 h M	É
9 h G	É
10 h Zs + Édesanyák: Erzsébet és Mária	É

KISLEXIKON: APOSTOL

A görög *apostolosz* szó küldöttet jelent; az ősegyházban az igehirdetéssel megbízott személy. Lukács a Tizenkettőnek adja ezt az Izrael tizenkét törzsét szimbolizáló nevet, akiket Jézus kiválasztott, és megbízott az evangélium hirdetésével. Neveiket négy lista sorolja föl az Újszövetségben (Mt 10,2-4; Mk 3,16-19; Lk 6,12-16; ApCsel 1,13). Szent Pál is apostolnak mondja magát (1Tessz 2,7), aki a föltámadt Krisztustól kapta megbízását az evangélium hirdetésére.

A *Thesszalonikaiakhoz írt 1. levél* 51-ben a legősibb tanú az apostol szó keresztény használatára. Eredete az antiochiai közösségre megy vissza, ahol a vándormisszionáriusokat jelölték ezzel a kifejezéssel; először Pétert, majd Pált (1Kor 9,5), de a közösség által küldött személyeket is (Róm 16,7). A páli értelemben a Krisztus által küldött misszionáriusokra is vonatkozik (1Thessz 2,7; Gal 1,1). Csak az az apostol, aki látta a Föltámadottat (Gal 1,15-17). Később a tizenkettőt is úgy tekintették, mint a pogányok apostolait (Mt 28,18-20; ApCsel 1,8).

A *Didaché* (am. tanítás; görög nyelvű ókeresztény irat) is ismeri a Lélek által a misszióra meghívott vándorapostolokat (11.3.4.6). Az első *Kelemen-levél* és *Polükarposz* levele már a múlt intézményének tekinti az apostolságot. A *Barnabás-levél* (5,9-10; 8,3-4) föltételezi a Jézus által meghívott apostolokat, de nem korlátozza őket a Tizenkettőre. *Hermasz*nál is (*Látomások III,5,1*) az apostolok már a múlthoz tartoznak, de nevük mégis a tanítómesterekkel együtt szerepel. (*Hasonlatok IX,12*). Az első két században nem korlátozták az apostolok számát. Ekkor három apostolfelfogással találkozunk: 1./ A zsidókeresztény értelmezésben az apostolok Jézus után a hagyomány kiindulópontja (Papiasz, Polükarposz). A későbbiekben Szent *Irenaeus* hangsúlyozza módszeresen az apostoli tradíció gondolatát. 2./ A hellenizáló felfogás, amely az apostolok spirituális értelmezését jelenti, akik mint „isteni emberek” és vándor csodatévők jelennek meg. Ez később az *apokrif* (am. hamis felíratú) aktákban terjedt el, és kialakította a helyi egyházi hagyományokat. A pogányok egyháza a Jézus által elküldött tizenkét tanítványból a pogányok apostolait formálta (*Izajás mennybemenetele, 3,13-14; Kérügma Petri*). 3./ A gnosztikusok felfogásában az apostolok a kinyilatkoztató Isten beavatottjai. Krisztus után ők azok az istenileg megvilágosított személyek, akik megnyitják az isteni szférába visszavezető utat. A legősibb tradíciók viszont azt mutatják, hogy már az első közösségek számára fontosak voltak az apostolok (1Kor15,3-8; 2Tessz 1,4), s a II. századtól kezdve az apostolok jelentik a keresztény tudat számára Jézus Krisztustól az egyházba való történeti átmenetet.

KISLEXIKON: APOSTOLI ATYÁK

Az I. és II. sz. fordulója körül élt ókeresztény írók, akik gondolkodásmódjukban közel állnak az apostoli kor szelleméhez. Fő képviselőik, ill. irataik: *Római Szent Kelemen, Antiochiai Szent Ignác, Szmürnai Szent Polükarposz, Hierapoliszi Papiasz*; az ismeretlen szerzők által írt *Didaché, a Barnabás-levél*. A Szentírás mellett műveik a kereszténység legősibb irodalmi emlékei, amelyek tudósítanak az őskeresztény közösségek életéről, küzdelmeiről, hitéről és egyházképéről.